

Mar tudi avgusta?

Tudi! Za naše malčke je tako in tako vselej praznik, kadar obiščejo MOJCO, pa naj tam vrtijo slavno Disneyjevo PEPELKO (ki je ves julij razveseljevala šišenske in vse ljubljanske male hlačmane) ali pa tudi sicer kaj veselo risanega od smešnega Popaja z Olivo pa do kakšnega Robina Hooda, ki ju boste oba gledali tudi v avgustu. Pa še kakšna risanka o Tomu in Jerryju bo zraven, da bo vse pravšnja »odskočna deska« za otroški spored v septembru, ko se začne zares — v MOJCI in v ... šoli, mali in veliki!

Precej večji »otroci«, zlasti tisti, ki jih navdušujejo različne inačice kitajskega kung-fuja in je ena med njimi tudi karate, bodo seveda tudi avgusta »na zeleni veji«: v kinu SIŠKA smo jim pripravili nekaj omamnih karate zalogajev. Pa po vrsti! Čeprav so nje-ga dni sloveli Angleži kot strokovnjaki za pustolovske filme, se jim zadnje čase nevarno bližajo Italijani z velikim smislom za vse, kar le malo diši po eksotiki. In tako je režiser Duccio Tessari (ime ni neznano!) ustvaril pustolovski film SAFARI EKSPRES ter vanj investirali imena igralcev, kot so Giuliano Gemma, Ursula Andress, Jack Palance in drugi. Med tiste »druge« pa najresneje prištevamo tudi šimpanza Biba, ki si je zaslužil največji honorar, dobil pa najbrž le nekaj banan več! Američani imajo seveda svoje recepte za izdelovanje filmskih kriminalk in film JAGUAR režiserja Ernesta Pintoffa je lep dokaz ameriške prakse v tem smislu. Imena, kot Joe Lewis, Christopher Lee (znani in vsemu kinematografskemu svetu znani vampir Dracula!), Donald Pleasance, Woody Strode so dokaz, da bo film vredno videti in vsi tisti, ki vedo, da je npr. Joe Lewis nosilec črnega pasu in torej svetovni prvak v karateju, filma ne bodo zamudili. Ne, nismo še končali s serijo karate filmov: hongkonški film ZADNJI KARATE UDA-REC nam predstavi vrsto novih, mladih in talentiranih nadaljevalcev tradicije Bruce Leeja, tako glede karateja kot filmske igre. Režiser filma je Hua In Kung, glavno vlogo pa je zaupal mlademu igralcu, ki si je nadel umetniško ime Bruce Li (ne Lee, kot njegov slaven predhodnik). SUROVO MASČEVANJE je ameriški akcijski film tipa kriminalke režiserja Charlesa Doobina s Stevenom Mac-Hattyjem v glavni vlogi. Tema: korupcija policije, avtomobilske dirke na prometnih cestah, umori in kar je še takih veselih prizorov. Sicer pa: avgust je mesec kislih kumar.

POČITNIŠKA ZGODBA

Strel v „Poseidonu“

»Poseidon« stoji skoraj ob morju, zgornja nadstropja dragocenega hotela se zrcalijo v čisti vodi lepega zaliva. V obširno avlo vstopiš naravnost s širokega, nekoliko prekritega pločnika. Na pragu, tik nihajočih steklenih vrat, običajno stoji uniformiran dečko in zanosno kliče gostom:

»Odložite prtljago, prinesemo jo za vami!«

Gost odprši čevlje na velikem pletenem predpražniku in potem stopa po mehko obloženih rožastih tleh proti bleščeče razsvetljenemu receptorškemu pullu ob nasprotni steni. Prijetno razvrščene steklene ploskve miz, obdane z udobnimi težkimi fotelji, dajejo prostoru zelo svetovljanski videz. Vhod v prijazni aperitiv bar je desno, levo v dobro in svetlo restavracijo. Troje dvigal, veliki zaboji z rožami...

Pogreznjen v udoben fotelj pričakujem telefonski poziv. Brezbrižno, neskrbno prelistavam najbrž pozabljeno tujo revijo in hkrati puham kolobarčke sivega dima pod srebrno obloženi strop hotelskega predverja. Odtod je lep razgled po vsem prostoru, kadar pa želim skozi velika okna uzreti modro gladino morja, posejano z belimi trikoti, moram seveda nekoliko bolj zaviti vrtna vretenca.

Iz dvigala številka tri je pravkar graciozno zanihala visoka svetlolaska, odeta v močno razprt progast kopalni plašč. Mično je zavila oči in na levem mezinu visoko dvignjene oble ročice je nihal ključ. Tik zadrž je stopala visoka moška postava, stlačena v novo, novčasto tesno oblačilo podvodnih ribičev. Široka, mogočna ramena so zanesljivo ščitila šibki in nežni hrbet plavalaske. Lastniško trdi pogled naravnost izpod čela je precizno obstreljeval moški svet v prostoru. Svelleča se kovina na bedru pripetega podvodnega noža je zlovešče pobliškavala, prav tako strašno je v desnici rožljala prelepa podvodna puška, takole približno vredna najmanj 5.000 deviznih dinarjev. Neustrašni Poseidon iz »Poseidona« je resnici na ljubo imel kaj čuvati. Brijoči se del občinstva v avli je z resnično neprikrito radovednostjo buljil v čedno postavbo ženske, ki je z nežno milino pravkar izročala receptorju ključ sobe 401 (takoj sem si zapomnil). Zatem je lahkotno mirno lovila tanke trakove široko razprtega kopalnega plašča. Menda sem se bil najbolj žgoče zavrtel v drobne zelene krpice tistega, kar naj bi se imenovalo kopalni kostim. Zadel me je poslednji svarilni pogled mogočnega lovca in nekoliko osramočeno sem si jel takoj radovedno ogledovati hotelski vhod.

Vstopala je vidno klasično matriarhalno usmerjena družina. Najprej bojevitost nastrojena, nekoliko okrogločična mati. Družinski denarci so zanesljivo tičali v močno naphani torbici pod pazduho. Za njo rusoglava, malce plešasta neopazna pojava v modrih platnenih hlačah, ponižno-delovni-trmastih predstavniki domačega ali tujega severa. Potem silno modro se držeče dvanašletno z očali uokvirjeno dekletce, nazadnje pa še devetletno moško živo srebro. Nadobudni devetletnik je nenadoma obstal. Razširjenih nosnic je svoj večno iščoči pogled zapičil nekam naprej. Vrešče je zatulil:

»Mami! Gospod ima podvodno puško!«

Nenadoma je odločno zdrvel ob nizu miz naprej, skoraj podrli stoječi pepelnik in se znašel pred presenečenim širokoplečim ribjim lovcem. Dečko je brez odvečnega spraševanja z drobnimi prsti odločno zgrabil podvodno puško, slonečo ob močnih bedrih. Lastnik orožja je nemočno zakrilil z rokami in tenak švist se je nenadoma zvil z veselim žvenketom drobečega se stekla. Najlepši hotelski lestenec je v drobnih kosih nežno cingljaj na čedno obložena rožasta tla...

Ljudje so za trenutek obnemeli, tišina je prešla v glasen rezget najmanj dvajseterice. Prek vseh glasov je bilo lepo slišati visok falzet receptorja:

»Kdo bo to plačal? Kdo bo to plačal?« Med dlani ujetih lic je nejeverno strmel v s soncem obsijano, iskrečo se drobno steklenino. Nesojeni lovec in suhozemni strelec je topoumno stal v vsej lepoti svoje postave. Na zeleno-oranžno prelivajočem se licu je bilo jasno razbrati razpoloženje strahu, jeze, presenečenja in začudenja. Fantiček se je zdaj že stiskal k materinomu krilu in hlupal v blago. Okroglo lice gospe je postalo trdo in zariplo. Hripavo je med znanimi kočijaškimi izrazi bruhalo obsodbo:

»Vi, vi! Zmešani ubijalec! Vi, potapljač nesrečni... Včeraj ste, slišim, nekemu preluknjali čoln, danes bi kar človeka, vi, vi... Pusti me!« se je otresla nežnih rok preplašenega moža. Človek je povesil rusko glavo in nemočno zmignil z rameni. Zdaj se je svetlolaska nagnila nad pult in pretresljivo zaihtela. Prav tedaj je prek razgretih glav poklicala telefonistka:

»Tovariš Mrak! Tovariš Mrak?! Ljubljana kliče!«

Sportno sem se dvignil in zakoračil naravnost skozi žužnjajočo gnečo.

»Kje?«

»Kabina ena«, je dejala telefonistka. Skozi deroče solze me je pogledala tudi plavalaska. »Aha«, sem zmedeno ponovil, »kabina ena«. Prijazno sem se nasmešnil jokajoči lepotici in, še sam ne vem zakaj, segel z dlanjo nežno pod ovalni obraz in ga dvignil:

»Ne jokajte, vse se bo uredilo...«

Oči so ji hvaležno poblisnile. Vzravkala se je in si s hrbotom dlani šmrk, šmrk, šmrk... zanimivo razmazala svoj skrbno izdelan make up. Temno obarvana solza ji je niz lice kanila v čedni izrez. Segel sem po robčku in dvignil roko. Močni prsti so me zgrabili za zapestje in tik ušes sem skozi vražje vročo sapo slišal zelo odločno sikanje:

»O, to pa ne, to pa ne... Plačam lestenec, plačam... Ampak šlatalo se pa tukaj ne bo, ne...«

Takoj sem slišal tudi debeluško:

»Plača? Plača!« V ogledalu nad receptor-skim pultom je bilo videti, kako spretno je bliskovito zbrala družino:

»Alo, pojdim! Vse je urejeno...«

Tudi receptor je sporočal v slušalko:

»Plača gost 401, da, vse je urejeno...«

Zdaj sva z ribičem ostala sama. Položaj je bil nevaren. Nenadoma sem se hladnokrvno odločil. Silovito sem potegnil roko iz trdnega prijema, razširil tkanino, se vanjo izdatno useknil, zamotal robec, ga potisnil v žep in se ponovno pozanimal:

»Kabina ena pravite?«

»Da, kabina ena...«

Bliskovito sem se zmuznil mimo harpunarja v ozek prostor. Natanko je bilo videti strežnika z metlico ob kupu črepinj. Prav tako se je nesojeni ribič sklonil k svetlolaski in kar slišati ga je bilo, kako je ostro ukazal:

»Zamotaj se... Dobro!«

»Halo«, sem olajšano dahnil v slušalko...

Bogomir Šefić

INVALIDI!

Vabimo vas na enodnevni izlet 23. 8. 1980 na relaciji Ljubljana—Kranjska gora—Trbiž—Rabeljsko jezero — z žičnico na Kanin — Trenta—Vrščič—Ljubljana. Prijave sprejemamo do 18. avgusta vsak ponedeljek in sredo od 10. do 12. ure in od 16. do 18. ure. Udeleženci morajo imeti veljaven potni list.

Društvo invalidov Ljubljana—Šiška